

Turczi István

Karácsony Jeruzsálemben

Megérkeztem hát: tenyeremben a hét domb városa.
A Herzl-hegy északi lejtőjén köd-lepedőben a katonai temető.
A zsidónegyed egyetlen minaretje ünnepi homályba vész.
Kegyosztó szél; narancs és fűszer illatát söpri felém.
Bármerre nézek, hömpölygő emberáradat, zarándok-tömeg.
Apró fények mindenünnen, sárgák, mint a kabátra szögezett hold.
Az Oroszlános kaput fegyveres őrkök vigyázzák, cigarettafüst
melegébe burkolózva. Alkudozó arabok, kegytárgyárusok, átellenben
„koldusok néma bankettje”. Összezárt ajkú zsidók, fekete kaftán,
imaköpeny, fejükön kalap vagy díszes szőrmesapka. Mennek
a közelgő szombatot köszönteni. Ők is ünnepelnek –
sziklák és könnyek betűit mormolják egyre a szétszórtásban
összezárva: általuk lesz valóságga a múlt.
A sikátorból egyszerre ének tör fel, három óra van,
megkezdődött a ferences barátok körmenete. Szinte egymásra
dőlnék a házak, tömjén füstje mögött kígyózik a tömeg,
(megfejtetlen, sajtó szív-hieroglifák), papok, pópák,
zöldkabátos muzulmán őrkök, apácák mosoda-fehérben
vonulnak névtelenül a Szenvedés nyomában. Egyetlen
rázkódás a Via Dolorosa. Az ablakban Barabás örvend,
hogyan kegyelmet kapott, Veronika kendővel integet,
egy asszony a fiát siratja, térdeplő emberek torlaszolják
a kápolna bejáratát, végül tizenhármas meredek lépcsőfok,
ahonnan nincs visszaút. Az üdvtörténet a szemem előtt.
'Adj békeséget Úr Isten, a mi időnkben a földön.'
A templom előtti téren már eső zsolozsmáz, ernyőt
mégsem látni. Felnézek, kell a mozdulat.
Az égbolt mintha maga volna az emlékezés sátra.

Lőrincz P. Gabriella

Istenfigyelés

Istent figyeltem,
Néztem, miként fordítja őszebe a tájat.
Pírítja a fán a levelet, földre ejti,
S az csöndben lehull, nem is lázad.
Láttam, ahogyan a szőlőtöke bággyad,
Színes ruhát húz a hegyre
A legnagyobb divattervező,
Puha hóba burkolódzó
Magas hegytető.
Láttam Istent lobbanó tűzben,
És izomban, ha lendül a balta,
A domboldalt reggelre
Faggyal, köddel betakarta.
Tél lett, az istenfigyelés nagy idő,
Az arcomat megcsípte a fagy.
Aztán Isten is figyelt engem,
Súgta: kellenek a fagyos telek,
Etesd meg a madaraimat.

Szabó Palócz Attila

A félelem áriája

mindegyre, a pillanat csendjében csatazaj rebben,
s dögszagra gyűl az éji vad a történelem megroppanásának adventjén...

pedig mintha egy régi film kockái peregtek volna még az imént,
de aztán jött ez a kimerevített kép: akárha Fellini mester valamely
munkájából szabta volna ide az ügyes vágó, vagy Salvador Dalí
átkozódott volna bele Buñuelünk profanizált álmaiba:
mert vannak ilyen remeklések, amelyekben a beszűrődő hangokról,
ott, a szobánkban kuporogva, nehéz is volna tán eldöntenünk már,
hogyan mit hallottunk,
lövés volt az, vagy csak holmi rest koppanás, esetleg az ajtónknál
várakozik kitaratóan kopogtatva valami nyikhaj, hogy ajtót nyissunk
neki végre: mert nekem lövés ma már minden, mi csatazajt idéz,
tomboló, fellázadt, felzúdult városok utcáin,
vagy akár bensőmben,
a felkelt lélek forradalma dacoljon bár az elmúlással...

mindegyre, a pillanat csendjében csatazaj rebben,
lövés vagy kopogás legyen bár, mind egyre megy már...

a félholt fényben remegő kezek kapaszkodnak belénk,
mintha karunkat nyújtánánk a film noirs révülésnek:
nyiss utat valami újnak, a létezésre, nyiss utat a fényerekre,
hisz pereg még a film, de a nézőtér félholt fényében
remegő kezek kulcsolódnak össze ijedten,
ahogy beszűrődik az utcákról a sorozatlövések hangja...
mintha a mozi ajtaján kopogtatna kitaratóan valaki,
ahogy Verdi Shakespeare-operájának kulminációjában is
oly hangosan szólnak a dobosok...
s tán Desdemona hangja súgja: „Álmomban elérlek,
ha elmennél mégis...”
bele a csendbe, amelyben az imént két részeg gyalázta
még egymást (Isten is talán...), most meg már
a Mennyből az angyal szól a félhomályban,
s karácsonyi ének hangját hordja szét a térről,
felzúdult városok utcáiról és tereiről
a sorozatlövés...

vajh, ki kopoghat most?

a moziból kiszűrődik a félelem áriája
– vészterhes hangszerelés! – s mindeközben
felbíborlanak a fétisek...
csak a kép merev még: én már többé nem nyitok ajtót, soha már,
„soha már”, talán senkinek – dűnnyögi a jegyszédő,
mert én csak néző lehettem ebben a harcban, amelyet nektek
meg kellett vívnotok

s vajh, ki kopog most?
kinek volna hozzá mersze?

s mindegyre, a pillanat csendjében csatazaj rebben,
vadhajtások morzsolják a lélekduást,
mogorván csak a fegyverropogás zúgolódik,
gyermeki lélek eszmél rá a tényre: a harangnyelv
is beleroppan a lélek öröklődő dacába,
nemzedékek viszik tovább a porladó életet...
én már nem nyitok ajtót, „soha már”, senkinek,
és a kintről beszűrődő fegyverhang-áriában is felismerem,
hogyan a történelem roppant meg itt a fejünk felett,
a remegő kezekben...
a pillanat adott...
kopogni kell, csak legyen hozzá merszünk...

s a felkelt lélek forradalma dacoljon bár az elmúlással
– soha jobb, soha rosszabb adventet! –,
mintha karunkat nyújtánánk a film noirs révülésnek...